

Kié az ország?

Mt. 6.13. „...Tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké.”

Jézus, amikor meglátta a sokaságot, felment a hegyre. Amint leült, odamentek hozzá követői. Ő pedig megszólalt és tanította őket: „... ti így imádkoztatok:”

– „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...” Ezzel a megszólítással kihangsúlyozta, hogy a mennyei Atya van. Létezik. Vannak a mennyek és azokban van az Úr, a mennyei Atya.

– Jézus megszentelte ezt a nevet. Megadta neki azt a tiszteletet, ami egyedül a Menny Urának jár. Kihangsúlyozta, hogy ez a tiszteletadás az Ő nevét kell, hogy illesse.

– Uralkodónak hívta el a Földre, hogy uralmát itt is valósítsa meg. Erdők, mezők és vizek fölött; országok, népek és uralkodók fölött álló, mindenható Úr legyen. Kihangsúlyozta, hogy a Föld az Ő országa kell legyen.

– És hogy országában az Ő akarata legyen meg: „mint a Mennyben, úgy a Földön is”.

– Kenyeret kérve a hangsúlyt arra helyezte, hogy *mindennapi* legyen. Létfenntartó. Olyan, ami van minden napon, és nem kell soha pótolni másval. Érezzük, hogy fő táplálékunkat az Isten testeként becsülte.

– Vétkeinkről szólva a bocsánatkérést hangsúlyozta ki, mintegy megindokolva, vagy feltételezve azzal, hogy ellenségeinek a bocsánatkérő is megbocsát.

– A kérésben, hogy Isten ne vigyen minket kísértésbe, nem a tiltakozás szaván, hanem a kísértésen lehet a hangsúlyt érezni. Megdöbbenő a feltételezés, hogy Isten, aki jóságos Atyánk, minket kísértésbe visz. Kérünk tőle, hogy ne tegye. Érezzük azért a kísértést próbatételnek. A kérést pedig egy olyan korlátozásért, hogy képesek legyünk megfelelni, a rossz csábításnak ellenállni.

– A kérésben, hogy szabadítson meg minket a gonosztól, hangsúlyosnak érezhetjük az egészet. Az is, hogy szabadítást kérünk és azt is, hogy mitől.

– És hangsúlyozottan *Tőle* kérjük, hisz az egész Menny és a Föld az Ő országa. Az övé benne minden hatalom és a teljes dicsőség mindörökké. Időben, térben korlátlanul.

– Az Ámen kifejezi hangsúlyos eltökéltségünket, hogy mindig ezt kívánjuk, nem fogjuk kívánni soha az ellenkezőjét.

Egyetlen hívó is megszámlálhatatlan sokszor mondja el az imádságoknak ezt a mindennapi kenyerét. Ahogy kell az a testnek, úgy kell a Mi Atyánk az imádkozó léleknek.

Augusztus 20-án hívók és nem hívók a Mi Atyánk két alapvető tárgyát ünnepelték: az országalapítást és az új kenyeret. Nekünk, hívóknak ez a két tárgy a lélekhez is szól. A világi magyar államot 104 évvel korábban alapították, mint az első ezredforduló, amihez augusztus 20-a kötődik. 1000-ben egy új Magyarország alakult: a nyugati keresztény Magyarország. A világi országból már csak harmadrésze van meg. A lelki nek, a kereszténynek meg ki tudná megmondani, hogy hányada...

Nekünk, unitáriusoknak egy Istenünk van. Kifejezettebben, mint bármely más keresztény felekezetnek. A hazánk is egy. Legalább annyira egy, mint minden más hívó és nemhívó magyarnak. Ez a haza határon innen a kisebbségké is, nemcsak a mienk. Határon túl pedig a mienk is, nemcsak a többségieké.

Ez egy igazságos elv, melynek érvényesítését várjuk azoktól, akikkel osztoznunk kell a haza földje fölött. Várjuk az EU-tól, amelynek előbb-utóbb tagjai leszünk mindahányan. De várjuk mindenekelőtt Istentől, akié minden ország, a hatalom és a dicsőség.

Augusztus 20-án ezért a hazáért mondtunk Mi Atyánkot. Mondtuk, hogy a haza Isten országa legyen, és hogy ezt akarjuk olyan akarással, amilyennel csak Isten akarja. Kértük, hogy mint a Mennyben, úgy a Földön is áldja meg a kenyerünket. Bocsásson meg nekünk, magyaroknak, ahogyan mi is megbocsátunk egykori ellenségeinknek. És bocsásson meg nekik is úgy, ahogy ők nekünk megbocsátanak.

Krisztus a kereszten bocsánatért esedezett megfeszítői részére, mert azok nem tudták, mit cselekszenek. Mi is csak ezt tehetjük. Krisztust csúfolták, hogy másokat megmentett, magát meg nem tudja megmenteni. Bennünket is csak Isten jósága tud megtartani. Önmagát megtartani az se képes, aki győztesnek hiszi magát. Gyalázták Jézust, hogy ha Isten Fia, mentse meg magát, és szálljon le a keresztről. De nem kellett neki leszállnia. Levették őt a szerettei, és édesanyja ölébe tették. Akinek fájdalma pedig visszahozta őt az életbe. A hívók életébe. És soha nem hal meg, amíg keresztény ember él a Földön.

Aki a Kárpát-medencét feldarabolta, nem tudta mit cselekszik. Krisztus nem azért imádkozott ellenségeiért, mert tehetetlen lett volna, hanem azért, mert ez volt a legjobb, amit tennie kellett. Ez volt a szeretet törvénye, amit imádságával betöl-

tött. Nekünk is imádkoznunk kell az ő szavaival bel- és külföldön mindenkiért. Ez a legjobb, amit hazánkért, mint Isten országáért tehetünk. Nekünk is törvényünk a szeretet törvénye. Törvény, ha a megfeszítők és feldarabolók viszontszeretnek és megbánják tettüket. Törvény akkor is, ha nem. A legjobb, amit tehetünk, ha igen, ha nem.

Aki úgy tudja szeretni Istenét, hogy ellenségeinek is megbocsát, leveszi Krisztust a keresztről, ölébe teszi édesanyjának. Annak az édesanyjának, akinek oltalmába ajánlotta országát az alapító. Aki pedig tudta, hogy ez a legjobb, amit országáért tehet. Hiszen hiába küzdenek érte a védők, ha Isten is nem küzd velük.

A magyar dráma Krisztus-dráma. Ha tisztelni akarjuk Istent, akinek országa a hazánk, a Krisztus-drámát kell újra megélnünk, újra lejátszalnunk. Jóval kell meggyőznünk a gonoszt, amikor szembesülünk vele. A jósnál külön b fégyverünk nincs ellene. Nemes fégyver. Égen és Földön az

egyetlen, amivel célba találhatunk. Nincs az a gonosz, aki meg ne szeretne minket ezért a fégyverért. Hatásosabbat csak a múlt század háborúinak győztese tudtak, de mi közjük nem tartozunk. Krisztus mellett – jobb- és baloldalán – csak a drámabeli két eshetőség közül választhatunk: káromoljuk, vagy követjük őt. Aki követte, tudjuk, még aznap vele volt együtt a Paradicsomban. A mi hazánk pedig maga a Paradicsom, és nemcsak a mennyei. Paradicsomunk nem egyedül a miénk. Nagyon sokunké. Nincs más választásunk: Mindnyájunk Paradicsomává kell tennünk. Ha nincs hozzá elég erőnk, imádkozzunk, hogy legyen. Mondjuk az isteni akarás törvénye szerint sok magyar keresztény Mi Atyánkot, a kifogyhatatlan szeretet kihangsúlyozásával.

Meg fog hallgatni az Isten.

Nyitrai Levente, Kocsord, 2002.

305. ének

(szövege átírva)

*Mi Atyánk, ki vagy a Mennyégben
A te neved szenteltessék meg;
Hazánk legyen a te országod,
Törvénye a te akarásod;*

*Mint a Mennyben, úgy itt a Földön
Áldás legyen a kenyérünkön;
S bocsáss meg nekünk, vétkeseknek,
Mint mi is ellenségeinknek.*

*Kísértésbe ne juttass minket.
Gonosztól mentsd meg életünket,
Mert egyedül tiéd itt minden:
Hon, hatalom, dicsőség. Ámen.*

**Hegyesi Barbara konfirmáló fogadalmat tesz
az egyházzászló mellett**

**„Hármas” Keresztelő június 29-én.
Tóth Imre és családja**